

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἐκτιρρούσες ἀπὸ τοῦ πρώτου τούτου τεθύνους τὴν ἐν τῷ προ-
λόγῳ ἡμῶν ὑπόσχεσεν, εὐτυχεῖς λογισμεθαὶ δημοσιεύοντες τὸ ἀκόλουθον με-
στὸν χάριτος καὶ εὐανθητὸν ποίημα τοῦ μακαρίτον ἡμῶν συμπολίτου Ἀγαθο-
νίου Μάτεσην, παραγωρηθὲν ἡμῖν εὐγενῶς σὺν ἑτέροις ἀνεκδότοις αὐτοῦ χει-
ροφέρασις παρὰ τοῦ ἀξιοτιμου αὐτοῦ νιστὸν Ἀημητρίον. Οἱ Ζακύνθιοι βεβαιο-
ῦσθαι περιμένοντες παρὸν ἡμῖν τὰ μάθωσι τι περὶ τοῦ διακεκριμένου τούτου ἀ-
δρός, τὸν ἐπιστηθίου φίλον τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Τερτούτην, τοῦ προτύπου τούτον
τοῦ δῆμος θεωρηροντεστέρας, τόσῳ μᾶλλον στατικαὶ διαπρεποῦς ἵκματος.
Χάριν ὅμως τῷ ἔκτος τῆς Ζακύνθου ἀγαγωστῷ μας, καθήκοντος ἡμῶν θεωροῦμεν τὰ
προτάξαμεν ὀλίγα περὶ αὐτοῦ λέξεις. «Ο. Α. Μάτεσης ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ
κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1794, καὶ ἀπέθανεν ἐν Σύρῳ τῇ 18 Φεβρουαρίου 1873.
Ὑγάπησε τὴν πατρίδα, τὴν ἀρετὴν, τὴν ποιησίαν, ὀλόντηρος δὲ στοὺς
ῆρεμος καὶ γαλήνιας οἰστάς ἐν τῇ ἡδονῇ τοῦ οἰκουμενικοῦ ἀνόλοος καὶ ἐν τῇ ουρα-
νοτροπῇ ὀλίγων πλὴν ἐκλεκτῶν φίλων, ὑπῆρχε συνεχῆς λιτήτρα πρὸς τὴν με-
γάλην ἐκείνην τριάδα, ὃς εἰς μὲν τὴν ζωὴν παρέχει τὸν ἐργονομοῦ
εἰς δὲ τὸν θάρατον τὴν ἐλπίδα. »Εργαζόμενα διάρροα, μεταρρέσοντες
ἔμμετρον, ἐν αἷς καὶ τῇ τῷ «Μητρούμενον τοῦ Φωκεῖου τέλος τὴν καρδιὰν,
«δι Βασιλεὺς» ὁτεροῦ τοῦ σοφοῦ Θωμασίου θαυμασθεῖσαν καὶ το-
σούτερη γραμμικῶς ἀπεικονίζουσαν τὸν ζόρον καὶ τὸν κοκκώνιον τῆς μεσαιωκής Ζακύ-
νθου ἀμυδρῶς διαρρετεῖσαν ὁτού τῆς ὑπερωτακούσης ἡμῶν τῷ γεωτύπῳ κρύψων.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΡΣΑΝ ΕΡΩΜΕΝΗΝ

‘Ος πότε, ἀγάπη μου γλυκεῖν,
Θέμαι μηκὺν ἀπὸ σένα,
‘Ος πότε δέ δύστην; διὸ σὲ
Θὲ νὰ θησιάς τὰ ξένα;

‘Ολημερίς κι’ διληνυτής
Έσσε, ψυγή μου, κρέα;
Τὸ κῦμα ἐκεῖνο ποῦ περνᾷ
Συγγά, πάω καὶ κυττάζω.

Καὶ λέω του· εκεῖνα ἀλεποτοῦ,
Ποῦ ἀνδρόγυνα χωρίζεις,
‘Ος πότε τὴν ἀγάπη μου
Νὰ ἰδὼ θὰ μ’ ἐμποδίζῃς;

‘Αλλ’ ὅτε η νύκτα η ὑπνόφρογη
Μὲ προτακαλεῖ ’ς τὸ στρῶμα,
Εἰς τ’ ὄνιρό μου φρίνεται
‘Απ’ τὸ γλυκό σου στόμα

Ν’ ἀκούω τὰ λόγια τ’ ἀπαλὰ
Ποῦ μὲ παρηγορούσκων,
Κ’ ἐκεῖκ τὰ μάτια νὰ θωρῶ,
Ποῦ μου γλυκογελούσκων.

Κι’ ἀπλόγω εὔηνς τὰ γέρια μου,
Νὰ σὲ σφιχταγγιλίσκω,
Κι’ ὅσο κι’ ἀν. κάνω δυνατό
Δέν εἶναι νὰ σὲ φθάσω.

Ξυπνῶ κ’ αἰσθάνομαι ὁ πικρὸς
Πᾶς δὲν εἶσαι σιμά μου.
Καὶ σὺ τάχα διειρεύεσαι
Τὸ τέ ποθεῖ ή καρδιά μου;

Πές μου ἀν ποτὲ τὰ γείλη σου
Γλυκὰ μ’ ἐμελετῆσκω,
Κι’ ἀν τ’ ὄνομά μου ἀκαύωντας,
Τὰ μάτια σου ἐδυκούσκων.

Καὶ τότε μὲν ἄκρα ὑπομονὴ¹
Προσημένω νὰ περάσῃ
Τοῦ γωρισμοῦ μας ὁ καιρὸς,
· Μέρα μέρα ὡς ποῦ νὰ φύγεσθαι

Τὰ γείλη μου τὰ γείλη σου
Χίλια φίλια νὰ δώσουν,
Καὶ δάκρυα ἀγάπης καὶ γαρδαίς
Τὰ μάτια μας νὰ ἐνώσουν.

ΟΙ

ΔΥΟ ΠΑΤΕΡΕΣ *

Γονεῖς ἀπίκραστε κ' οι δυὸς κι' ἀπ' ὅλους ζητεμένους,
Ἐπεγμαρώναχτε μαζῆς,
Ἐσὺ μὲν κόρη τρυφερή,
Κ' ἐγὼ μιὰ γαϊδεμένη.

· Άλλ' ὁ οὐρανὸς ποῦ εἶδε τὰ γαλανά του κάλλη
Καὶ τὴν γλυκειά του τὴν θωριά,
Νύφη του ἥθελησε τὴν μιὰ,
Δική του καὶ τὴν ἄλλη.

· Εγώ τοῦ δύτιο τοῦ γάμου ως τὴν εἶδα πεθαμένη...
Κ' ἔσοι σὰ πτῶμα ζωντανὸ
Μέσα σὲ τάφο σκοτεινὸ
Σιγά νὰ κατεβαίνη.

· Άλλ' ή δική μας συφορὰ δὲν εῖναι, φίλε μου, ισημήνη
Γιατί σὰ θείης τὴν αὔγη
Χτυπᾶς τὸν τούγο, ποῦ τὴν κλεῖ,
Κι' αὐτὴ θὰ σ' ἀπαντήσῃ.

· Εγώ ὁ θλιψμένος τρέχω καὶ, ποῦ ὁ πόνος μ' ὁδηγάει
Βλέπω ἔνα μνῆμα... τὸ φιλό,
Τὸ δακρυούρέγω, τὸ γτυπώ...
· Άλλα δὲ μ' ἀπαντάει!

(κατὰ τὸ Ιταλ.)

A. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

* Πατήρ τις ἀπολέσας τὴν θυγατέρα του μικρὸν μετά τοὺς γάμους της, γράφει Γρός των φίλων του, οὐ καὶ κόρη, κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἐποχὴν, ἐνεδύετο τὸ μοναχικὸν σχῆμα.